

Ady Endre
Március 20*

Ezeréves létünk ünnepélyén,
Az örömnök víg zaja között
Ismét eljött a gyásznap, melyen
Kossuth apánk sírba költözött.
Akkor egy bús nemzet zokogása
Kísérte a legnagyobb magyart,
Ki nem halt meg, örökre fog élni,
Míg magyar szív dobogása tart.

Most örömszajt fojt el a gyász napja;
Nem zavarja azért ünnepünk.
Egy ezredév dicső ünnepélyét
Nem zavarja, ha mi könnyezünk.
Hisz ez a könny nem a bánat könnye.
Csak az emlék szent áldozata;
Ne keressük „holtak közt az élőt”,
Mert hisz él Ő, míg él e haza!

E szent napon nagy szelleme előtt
leborul az ünneplő magyar,
Megcsókolja a szentelt sírhantot,
Amely testet, mulandót takar;
Könnyeiből új erőt merítve,
Megreszketve szóló kérő szava:
Áldd meg e hon méltó ünnepélyét,
Legyen boldog e szegény haza!

Farkas Antal

Kossuth**

Ó, gyászban, vérben gazdag századoknak
Nemzet-vezérlő tüzes oszlopai
Ó, szolga-lelkek újabb Messiása,
Cézári fattyak isten-ostora!
Mi volna nálad nélkül az a század,
A melynek fénye, lelke te valál?
Csavargó koldus, kit a sivatagban
A földre roskaszt kínos éh-halál,
Kiről letépik a gúnyát gazok,
Testét felfalják keselyük, sasok.

Hogy talpra állt, hogy megifjult, miként a
Gyermek-mesék ujjászült hősei,
Hogy gazdaggá lőn, azt isteni lényed
Világrajööttének köszönheti.
Ó, áldott óra, melynek születése
Nagygyá tehet egy törpe századot!
Ó, áldott perc, a melynek fogadását
A kőbe vésik késő századok;
S mely kérkedőn magáénak nevez:
Egész világnak irigyeltje lesz.

Ó, én hiszek a lélekvándorlásban,
A sír elől a lélek vándorol...
A lelketet, nemzetem büszkesége,
Én már éreztem egykor, valahol.
Nem a kezedben villant meg az a tör,
Melynek nyomán, mi vér buggyant elé,
A szabadságnak drága csecsemőjét
A republikát megkereszteléd?
A gillotinok ércz-bárdja fölött
Nem a te lelked szárnya röpdösött?

Az volt, tudom. Parisnak piaczárói
A Duna-Tisza rónára szállt,
S a délibábok szelid tengerében
Mégfürdeté a véres, vad halált.
A szabadságnak idegen virágát
A pörge kalpag mellé tüzeléd,
S erős karával, bosszus ostorával
Nagyot csördítet olykor Bécs felé.
Szavára a poklok tűzébe ment
A győzni-halni tudó regement.

Igaz, hogy elfogyott a regemented,
de ha izensz, mindnyájan elmegyünk,
S miként az Alpok zúgó lavinája:
Hatalmassá növekszik seregünk.
Neved eszme lesz, melynek lobogóját
A rab nemzetek sorra követik.
Ledönteni a szabadsággalázó
Cézári kénynek gúla-köveit,
S maguk emelik föl a zsarnokok
Trónjuk romjából emlék-oszlopod!

* Ady Endre verse a Millennium évében, 1896-ban, Kossuth halálánál 2. évfordulóján született.

** Farkas Antal (1875-1940) költeménye Kossuth Lajos 100. születésnapjára jelent meg a Magyar Paizs című, Zalaegerszegen megjelenő hetilapban.